

BÀI HỌC 11

HIỆP MỘT TRONG SỰ THỜ PHƯỢNG

CÂU GỐC: “Điều ấy đoạn, tôi thấy một vị thiên sứ khác bay giữa trời, có Tin Lành đời đời, đặng rao truyền cho dân cư trên đất, cho mọi nước, mọi chi phái, mọi tiếng, và mọi dân tộc. Người cất tiếng lớn nói rằng: Hãy kính sợ Đức Chúa Trời, và tôn vinh Ngài, vì giờ phán xét của Ngài đã đến; hãy thờ phượng Đấng dựng nên trời, đất, biển và các suối nước” (Khải huyền 14:6, 7).

KINH THÁNH NGHIÊN CỨU: Khải huyền 4:8, 11; Ma-thi-ơ 4:8, 9; Đa-ni-ên 3:8-18; Khải huyền 14:9; Khải huyền 14:6, 7; Công vụ 4:23-31.

Ngay sau lễ Ngũ Tuần, các Cơ Đốc nhân đầu tiên dành phần lớn thời gian để thờ phượng. “Và, những người ấy bền lòng giữ lời dạy của các sứ đồ, sự thông công của anh em, lễ bẻ bánh, và sự cầu nguyện” (Công vụ 2:42). Niềm vui đến từ việc biết Đức Chúa Giê-su là Đấng Mê-si, việc ứng nghiệm những lời tiên tri trong Cựu Ước, khiến lòng họ tràn đầy sự biết ơn và cảm tạ Chúa. Thật là một đặc ân để biết sự thật tuyệt vời này. Các Cơ Đốc nhân đầu tiên cảm thấy cần dành thời gian bên nhau trong sự thông công, học hỏi và cầu nguyện, để cảm tạ Chúa vì sự khải thị của Ngài trong sự sống, sự chết, và sự sống lại của Đức Chúa Giê-su, và những gì Ngài đã làm trong đời sống của họ.

Hội thánh của Đức Chúa Giê-su Christ là một cộng đồng thờ phượng, được Chúa kêu gọi để “xây nên nhà thiêng liêng, làm chức tế lễ thánh, dâng dâng của tế lễ thiêng liêng qua Đức Chúa Jêsus Christ mà đẹp ý Đức Chúa Trời” (1 Phi-e-rơ 2:5). Lòng biết ơn Chúa được bày tỏ trong sự thờ phượng của cộng đồng đã biến đổi lòng và tâm trí của con người giống như bản tính của Đức Chúa Trời và chuẩn bị họ để phục vụ.

Bài học tuần này tập trung vào ý nghĩa của sự thờ phượng và sự thờ phượng đã bảo tồn sự hiệp nhất giữa các tín đồ trong Đức Chúa Giê-su thể nào.

1. THỜ PHƯỢNG ĐẲNG TẠO HÓA VÀ CỨU CHUỘC

Trong các cuộc thảo luận về sự thờ phượng, chúng ta thường nhấn mạnh các yếu tố của sự thờ phượng, như gồm có những gì và thực hiện thế nào. Những ý nghĩa sâu xa của sự thờ phượng là gì? Thờ phượng Đức Chúa Trời nghĩa là gì? Và tại sao chúng ta làm điều đó? Trong Thi thiên 29:2, vua Đa-vít nói, “Hãy tôn Đức Giê-hô-va vinh hiển xứng đáng cho danh Ngài; hãy mặc trang sức thánh mà thờ lạy Đức Giê-hô-va” (Thi thiên 29:2). Câu này chỉ cho chúng ta đúng hướng để hiểu ý nghĩa của sự thờ phượng. Thờ phượng Chúa là dâng lên Ngài sự vinh hiển và danh dự Ngài xứng đáng được.

Khải huyền 4 và 5 miêu tả sự đấng quang của Đức Chúa Giê-su trên trời khi Ngài thăng thiên. Lý do nào mà các nhân vật trên thiên đàng thờ lạy Đức Chúa Trời và Đức Chúa Giê-su, Chiên Con của Đức Chúa Trời? Xem Khải huyền 4:8, 11; 5:9, 10, 12, 13.

Sự thờ phượng ở đây được miêu tả trên thiên đàng khi Đức Chúa Giê-su được giới thiệu là Chiên Con của Đức Chúa Trời và Đấng Cứu Thế thật là đầy cảm hứng. Sự thờ phượng xảy ra khi các loài thọ tạo đáp ứng bằng những lời khen ngợi và tạ ơn đối với những gì Đức Chúa Trời đã làm. Sự thờ phượng là bày tỏ lòng biết ơn về sự sáng tạo và sự cứu rỗi của Đức Chúa Trời. Vào thời kỳ cuối cùng, những người được chuộc cũng sẽ tham gia vào sự tôn vinh và đáp ứng theo cách tương tự về sự cứu rỗi của Đức Chúa Trời. “Hỡi Chúa là Đức Chúa Trời Toàn Năng, công việc Chúa lớn lao và lạ lùng thay! Hỡi Vua của muôn đời, đường lối Chúa là công bình và chơn thật! Lạy Chúa, ai là kẻ không kính sợ và không ngợi khen danh Ngài? Vì một mình Ngài là thánh, mọi dân tộc sẽ đến thờ lạy trước mặt Ngài, vì các sự đoán xét Ngài đã được tỏ ra” (Khải huyền 15:3, 4).

Vậy, sự thờ phượng là sự đáp ứng của đức tin đối với Đức Chúa Trời vì những công việc vĩ đại của Ngài: thứ nhất, Ngài đã tạo nên chúng ta, và thứ hai, Ngài cứu chuộc chúng ta. Trong sự thờ phượng, chúng ta dâng lên Ngài sự tôn thờ, kính trọng, ngợi khen, yêu thương và vâng phục mà chúng ta tin là Ngài xứng đáng được nhận. Dĩ nhiên, những gì chúng ta biết về Đức Chúa Trời, là Đấng Tạo Hóa và Đấng Cứu Thế của chúng ta, xuất phát từ những gì Ngài đã bày tỏ cho chúng ta trong Kinh Thánh. Hơn nữa, những gì Cơ Đốc nhân biết về Ngài đã được bày tỏ đầy đủ trong con người và chức vụ của Đức Chúa Giê-su (Giăng 14:8-14). Đó là lý do tại sao các Cơ Đốc nhân thờ phượng Đức Chúa Giê-su là Đấng Cứu Thế và Đấng Cứu Chuộc, vì sự chết hy sinh và sự sống lại của Ngài là căn bản của sự thờ phượng.

Khi các Cơ Đốc nhân nhóm nhau để thờ phượng, đó là từ cảm giác tôn kính và biết ơn mà sự thờ phượng của chúng ta được thực hành.

Hãy suy nghĩ về những gì chúng ta đã được ban cho trong Đấng Christ như Đấng Tạo Hóa và Đấng Cứu Thế của chúng ta, về những gì Ngài đã giải cứu chúng ta, và về những gì Ngài đã ban cho chúng ta — tất cả vì Ngài sẵn sàng chết thay cho chúng ta. Tại sao những lễ thật này là nền tảng của tất cả sự thờ phượng của chúng ta.

2. SỰ THỜ PHƯỢNG SAI LẦM

Đọc Ma-thi-ơ 4:8, 9. Sự cám dỗ thứ ba của Đức Chúa Giê-su trong đồng vắng là gì?

Với niềm tự hào và kiêu ngạo, Sa-tan tuyên bố nó mới là người cai trị đúng của thế giới, sở hữu chủ của tất cả sự giàu có và vinh quang, tự nhận danh dự và sự tôn trọng của tất cả những người sống trên đất, như thể nó đã tạo ra thế giới. Thật là một sự xúc phạm đến Đức Chúa Trời, Đấng Tạo Hóa và Cha của Đức Chúa Giê-su. Sa-tan nói rằng nó biết chính xác sự thờ lạy là gì: đó là để dâng lên sự vinh dự và tôn trọng cho sở hữu chủ hợp pháp của vũ trụ.

Hãy so sánh kinh nghiệm của ba người bạn Do Thái trong Đa-ni-ên 3 (đặc biệt là câu 8-18) và quyền lực trong thời kỳ cuối cùng của Khải huyền 13:4 và 14:9-11. Những gì đang bị đe dọa vào thời kỳ cuối cùng? Vấn đề căn bản trong cả hai biến cố này là gì?

Từ Ca-in và A-bên, đến ba người trai trẻ Do Thái ở Ba-by-lôn, đến các biến cố cuối cùng về “dấu của con thú” (Khải huyền 16:2), Sa-tan tìm cách thiết lập một hệ thống thờ phượng giả tạo, một hệ thống đưa người ta xa cách Đức Chúa Trời chân thật và, dù tinh tế, trực tiếp thờ phượng chính nó. Xét cho cùng, ngay cả trước trận Đại Hồng thủy, nó cũng muốn được giống như Đức Chúa Trời (Ê-sai 14:14). Không phải ngẫu nhiên khi ba người trai trẻ phải đối diện với nguy cơ tử vong trừ khi họ quỳ lạy một “hình tượng”, trong thời kỳ cuối cùng, những người trung thành của Đức Chúa Trời sẽ đối diện với sự tử vong trừ khi họ cũng thờ lạy một “hình tượng”. Tại sao thờ lạy “hình tượng” khi chúng ta được kêu gọi để thờ lạy Đức Chúa Trời chân thật?

“Quan trọng là những bài cần học từ kinh nghiệm của ba thanh niên Do Thái trong đồng bằng Đu-ra. . . .

“Sự khổ nạn trước mặt dân Đức Chúa Trời sẽ kêu gọi một đức tin không do dự. Con cái của Ngài phải bày tỏ rằng Ngài là đối tượng thờ phượng duy nhất của họ, và không có sự đắn đo, ngay cả sự sống của chính mình, có thể khiến họ nhượng bộ để thờ phượng sai lầm. Đối với một tâm lòng trung thành, thì các mệnh lệnh của những con người tội lỗi, hữu hạn sẽ không đáng kể bên cạnh Lời của Đức Chúa Trời hằng sống. Lễ thật sẽ được vâng theo dù kết quả là tù đầy hoặc lưu vong hay tử vong.” – Ellen G. White, *Prophets and Kings*, tr. 512, 513.

Ngay cả bây giờ, có những cách khác nhau nào chúng ta có thể bị cám dỗ trong việc tôn thờ bất cứ ai khác ngoài Đấng duy nhất xứng đáng với sự thờ phượng của chúng ta? Có thể sự thờ phượng sai lầm là một mối đe dọa tinh tế hơn chúng ta nhận ra chăng? Một số điều mà bây giờ chúng ta có thể bị cám dỗ để thờ phượng là gì?

3. SỨ ĐIỆP CỦA THIÊN SỨ THỨ NHẤT

Các tín đồ Cơ Đốc Phục Lâm thấy sứ điệp của ba thiên sứ trong Khải huyền 14:6-12 như miêu tả sứ mạng của họ và trọng tâm của sứ điệp ngay trước khi Đức Chúa Giê-su đến lần thứ hai (Khải huyền 14:14-20). Đây là những sứ điệp quan trọng được rao giảng bằng “tiếng nói lớn” cho tất cả dân cư trên đất.

Đọc Khải huyền 14:6, 7. Sứ điệp của thiên sứ thứ nhất là gì, và sứ điệp này nói gì về Đức Chúa Trời? Tại sao sứ điệp này nói đến sự thờ phượng?

Sứ điệp thứ nhất rao truyền cho toàn thế giới. Đây là ứng nghiệm lời tiên tri của Đức Chúa Giê-su trong Ma-thi-ơ 24:14. Có một sự cấp bách và vội vã trong việc miêu tả ba thiên sứ và sứ mạng của họ. Sứ điệp thứ nhất thúc giục mọi người tập trung vào Đức Chúa Trời vì “giờ phán xét của Ngài đã đến” (Khải huyền 14:7). Sự đến lần thứ hai của Đức Chúa Giê-su là yếu tố thúc đẩy cho sự phán xét.

Thiên sứ nói “Hãy kính sợ Đức Chúa Trời” (Khải huyền 14:7). Đối với những người không coi trọng Chúa, sứ điệp này là lời kêu gọi tạo ra sự sợ hãi trong tâm trí họ. Nhưng đối với những người theo Đức Chúa Giê-su, thì lời kêu gọi này nhắc đến sự kính sợ và tôn trọng. Họ nhìn lên Đức Chúa Trời và thấy những lời hứa của Ngài được ứng nghiệm. Một cảm giác tôn kính biết ơn đối với Đức Chúa Trời.

“Hãy thờ phượng Đấng dựng nên trời, đất, biển và các suối nước” (Khải huyền 14:7). Ngôn ngữ này không thể nhầm lẫn ám chỉ về điều răn ngày Sa-bát, và Sự Sáng Tạo (Xuất Ê-díp-tô Ký 20:8-11). Đức Chúa Trời Đấng Tạo Hóa, đã thiết lập ngày Sa-bát như một đài kỷ niệm về quyền năng sáng tạo của Ngài, là Đấng đáng được thờ phượng và tôn kính.

Thật thú vị khi lưu ý rằng vào thời kỳ cuối cùng sự thờ phượng được coi là một vấn đề then chốt trong cuộc chiến ác đấu tranh cho lòng trung thành của loài người. Lời rao truyền trên toàn thế giới này là lời kêu gọi tôn thờ Đấng Tạo Hóa.

“Vấn đề trung tâm trong cuộc khủng hoảng cuối cùng sẽ là sự thờ phượng. Điều khải thị cho thấy rõ ràng rằng sự thử thách sẽ không phải vấn đề từ chối việc thờ phượng, mà đúng hơn là ai được tôn thờ. Vào thời kỳ cuối cùng, chỉ có hai nhóm người ở trên thế giới: những người kính sợ và thờ phượng Đức Chúa Trời chân thật (Khải huyền 11:1, 18; 14:7) và những người ghét lẽ thật và thờ phượng con rỗng và con thú (Khải huyền 13:4-8; 14:9-11).

“Nếu sự thờ phượng là vấn đề trọng tâm trong cuộc xung đột cuối cùng, không có gì lạ khi Đức Chúa Trời gửi phúc âm cuối cùng của Ngài thúc giục dân cư trên thế gian coi Ngài là Đấng Tạo Hóa, Đấng duy nhất xứng đáng được thờ phượng.” – Ranko Stefanovic, *Revelation of Jesus Christ: Commentary on the Book of Revelation* (Berrien Springs, Mich: Andrews University Press, 2002), tr. 444, 445.

4. HỌC KINH THÁNH VÀ SỰ THÔNG CÔNG

Đọc Công vụ 2:42. Một số yếu tố của sự thờ phượng của Cơ Đốc nhân lúc ban đầu là gì?

“Và, những người ấy bên lòng giữ lời dạy của các sứ đồ, sự thông công của anh em” (Công vụ 2:42). Từ những giây phút đầu tiên của hội thánh, sự thờ phượng đã được tập trung vào việc nghiên cứu Lời Đức Chúa Trời do các sứ đồ dạy. Các Cơ Đốc nhân đầu tiên trung thành trong việc nghiên cứu Kinh Thánh về Đức Chúa Giê-su là Đấng Mê-si. Họ ở trong sự thông công liên tục để chia sẻ với nhau những ơn phước Chúa ban cho họ và để khuyến khích lẫn nhau trong việc bước đi với Ngài. Trong Lời Chúa, họ nghiên cứu những lẽ thật thiêng liêng đã trở thành nền tảng của sứ điệp họ rao truyền cho thế giới.

Các đoạn sau đây nói gì về sự quan trọng của việc học Lời Chúa trong sự tương giao với các tín đồ khác?

2 Các Vua 22:8-13 _____

Công vụ 17:10, 11 _____

2 Ti-mô-thê 3:14-17 _____

“Bất cứ nơi nào các lễ thật của phúc âm được rao giảng, những người thành thật mong muốn làm đúng đều được hướng dẫn để siêng năng học hỏi Kinh Thánh. Nếu, trong những ngày cuối cùng của lịch sử trái đất này, những người đi tìm lẽ thật theo gương của người Bê-rê, tra xem Kinh Thánh hằng ngày, và so sánh lời của Đức Chúa Trời với các sứ điệp, thì ngày nay sẽ có một số lớn người trung thành giữ luật pháp của Đức Chúa Trời, mà hiện nay chỉ có một số ít.” – Ellen G. White, *The Acts of the Apostles*, tr. 232.

Chúng ta là một dân hiệp nhất vì những lẽ thật mà chúng ta rao truyền, những lẽ thật mà chúng ta thấy từ Lời của Đức Chúa Trời. Điều này đúng với hội thánh đầu tiên của Đức Chúa Trời, và cũng đúng với hội thánh ngày nay. Nghiên cứu Lời của Đức Chúa Trời là căn bản của sự thờ phượng đối với Đức Chúa Trời và sự hiệp nhất của chúng ta là những người đã được kêu gọi để rao truyền sứ điệp ba thiên sứ cho thế giới. Khi chúng ta nhóm với nhau như một gia đình để thông công và thờ phượng, Kinh Thánh nói với chúng ta những lời của Đức Chúa Trời để hướng dẫn đời sống của chúng ta để chuẩn bị cho sứ mạng và cho sự tái lâm của Đức Chúa Giê-su.

Bạn tin chắc Kinh Thánh thế nào để đứng vững trong niềm tin của chúng ta? Đó là, bạn có tin sâu xa đủ để có thể, giống như ba thanh niên người Do Thái, đứng vững trước sự chết?

5. SỰ BỎ BÁNH VÀ CẦU NGUYỆN

Bất kể những thách thức nào mà hội thánh ban đầu phải đối diện, họ hiệp một trong đức tin và trong lễ thật Đức Chúa Giê-su đã giao phó cho họ để rao truyền cho thế giới. Đó là điều mà sứ đồ Phi-e-rơ gọi là “lễ thật hiện tại” (2 Phi-e-rơ 1:12). Vì vậy, hiệp một trong lễ thật, họ bày tỏ sự đoàn kết của họ bằng nhiều cách.

“Và, những người ấy bên lòng. . . lễ bỏ bánh, và sự cầu nguyện” (Công vụ 2:42). Đây nói về sự bỏ bánh có thể là nói đến bữa ăn thông công hoặc các bữa ăn thường được chia sẻ giữa các tín đồ. Trong bữa ăn thông công, một người nào đó có lẽ sẽ cầu nguyện đặc biệt cho bánh và thức uống để tưởng nhớ sự chết và sự sống lại của Đức Chúa Giê-su, với hy vọng Ngài sẽ sớm trở lại. Do đó, các Cơ Đốc nhân đầu tiên dành thì giờ của họ để ghi nhớ ý nghĩa của cuộc đời và chức vụ của Đức Chúa Giê-su, và họ thích nói về các điều này trong các bữa ăn thông công. Các bữa ăn họ chia sẻ trở thành những giây phút thờ phượng. “Ngày nào cũng vậy, cứ chăm chỉ đến đến thờ; còn ở nhà, thì bỏ bánh và dùng bữa chung với nhau cách vui vẻ thật thà, ngợi khen Đức Chúa Trời và được đẹp lòng cả dân chúng. Mỗi ngày Chúa lấy những kẻ được cứu thêm vào Hội thánh” (Công vụ 2:46, 47). Chắc chắn trong thời gian thông công với nhau đã giúp rất nhiều để tăng cường sự hiệp nhất trong Đức Chúa Giê-su.

Chúng ta có những ví dụ nào trong sách Công vụ về các Cơ Đốc nhân đầu tiên cầu nguyện với nhau? Họ đã cầu nguyện điều gì?

Công vụ 1:14 _____

Công vụ 4:23–31 _____

Công vụ 12:12 _____

Hội thánh ban đầu vui mừng có cơ hội trực tiếp thông công với Đức Chúa Trời và không quên dâng lên những lời thỉnh nguyện khi họ nhóm lại với nhau trong sự thờ phượng. Sứ đồ Phao-lô trong Thư đầu tiên gửi cho Ti-mô-thê đề cập đến tầm quan trọng của sự cầu nguyện khi các Cơ Đốc nhân nhóm họp với nhau (1 Ti-mô-thê 2:1). Đối với người Ê-phê-sô, ông cũng nhấn mạnh sự cần thiết của lời cầu nguyện, “Hãy nhờ Đức Thánh Linh, thường thường làm đủ mọi thứ cầu nguyện và nài xin. Hãy dùng sự bền đỗ trọn vẹn mà tỉnh thức về điều đó, và cầu nguyện cho hết thảy các thánh đồ. Cũng hãy vì tôi mà cầu nguyện” (Ê-phê-sô 6:18, 19).

Những cách chúng ta có thể kinh nghiệm sự hiệp nhất sâu xa hơn qua quyền lực của sự cầu thay cho các nguyên nhân chung là gì? Lời cầu nguyện này giúp đoàn kết chúng ta như một hội thánh thế nào?

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Hãy đọc các bài “Prayer,” tr. 1044–1046, và “Worship,” tr. 1290, 1291, trong *The Ellen G. White Encyclopedia*.

“Sự quan trọng của ngày Sa-bát là tưởng nhớ sự sáng tạo, đó là ngày Sa-bát luôn luôn nêu lên lý do thật tại sao chúng ta thờ phượng Đức Chúa Trời’ — vì Ngài là Đấng Tạo Hóa, và chúng ta là những tạo vật của Ngài. ‘Do đó, ngày Sa-bát là nền tảng của sự thờ phượng Chúa, vì ngày đó dạy lẽ thật tuyệt vời này một cách sâu xa nhất, và không một điều nào có thể làm được. Nền tảng thật của sự thờ phượng thiêng liêng, không phải chỉ đơn giản vào ngày thứ Bảy, mà là tất cả sự thờ phượng, được thấy trong sự khác biệt giữa Đấng Tạo Hóa và các tạo vật của Ngài. Sự kiện tuyệt vời này không bao giờ có thể trở nên lỗi thời, và không bao giờ được lãng quên.’— J. N. Andrews, *History of the Sabbath*, chương 27. Để giữ lẽ thật này trong tâm trí của con người là Đức Chúa Trời dựng nên ngày Sa-bát ở vườn Ê-đen; và Ngài là Đấng Tạo Hóa của chúng ta, tiếp tục là lý do tại sao chúng ta thờ phượng Ngài, và ngày Sa-bát sẽ tiếp tục là dấu hiệu và là sự tưởng niệm. Nếu ngày Sa-bát được giữ khắp mọi nơi, sự suy nghĩ và tình yêu của con người sẽ dẫn đến Đấng Tạo Hóa như là Đấng đáng được tôn kính và thờ phượng, và sẽ không bao giờ có người thờ hình tượng, có người vô thần, hay một người không tin. Việc giữ ngày Sa-bát là dấu hiệu của lòng trung thành với Đức Chúa Trời chân thật, ‘Ngài đã dựng nên trời, đất, biển, và các suối nước.’ Tiếp theo là sứ điệp truyền lệnh cho người ta thờ phượng Đức Chúa Trời và tuân giữ các điều răn của Ngài, sẽ đặc biệt kêu gọi họ giữ điều răn thứ tư.” — Ellen G. White, *The Great Controversy*, tr. 437, 438.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Vì các khái niệm của Kinh Thánh về sự thờ phượng, sự sáng tạo và sự cứu rỗi được liên kết chặt chẽ với nhau, bạn nghĩ giữ ngày Sa-bát có thể là phương thuốc của Đức Chúa Trời cho sự thờ phượng sai lầm? Ngày Sa-bát giữ vai trò gì trong lời tiên tri cho thời kỳ cuối cùng của Khải huyền 14:6, 7? Tại sao ngày Sa-bát được nhắc đến trong sứ điệp của thiên sứ thứ nhất?
2. Thông thường chúng ta nói về sự thờ phượng như một vấn đề nội dung – những điều chúng ta nên làm hoặc không nên làm trong khi thờ phượng. Như vậy có đủ không? Sự thờ phượng thật sự là gì? Hội thánh của bạn có kinh nghiệm sự thờ phượng có ý nghĩa như thế nào?
3. Trong một vài xã hội, việc thờ phượng trong cộng đồng Cơ Đốc giáo từ từ bị lãng quên hoặc bị bỏ rơi, ngay cả trong các cộng đồng Cơ Đốc Phục Lâm. Hội thánh của bạn có thể làm gì để chống lại xu hướng này?

TÓM TẮT: Sự thờ phượng là bày tỏ lòng biết ơn của tín đồ Cơ Đốc đối với Đức Chúa Trời vì sự cứu rỗi của Ngài. Đây cũng là một yếu tố thiết yếu của cộng đồng để kinh nghiệm về sự đoàn kết và thông công. Không cầu nguyện và không học Kinh Thánh với lòng mong muốn biết lẽ thật của Đức Chúa Trời, cộng đồng của chúng ta sẽ không kinh nghiệm sự hiệp nhất trong Đấng Christ.